

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Η ΚΡΑΥΓΗ ΤΩΝ ΤΕΜΠΩΝ

ΣΥΝΤΑΧΘΕΝΤΑ
ΥΠΟ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ ΙΕΡΟΜΟΝΑΧΟΥ

ΜΑΡΤΙΟΣ 2023

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Η ΚΡΑΥΓΗ ΤΩΝ ΤΕΜΠΩΝ

[Α'] Ο,ΤΙ ΕΓΙΝΕ ΣΤΑ ΤΕΜΠΗ, ΜΗΠΩΣ ΗΤΑΝ Η ΑΡΧΗ;

Ἦ θλῖψις μεγάλη
κι ὁ πόνος πολὺς·
ἀνάγκη, Χριστέ μου, πολλῆς προσευχῆς

γιά ὅλους ἐκείνους
πού αἴφνης τῆς γῆς
τόν τόπο ἀφήνουν καί φεύγουν εὐθύς

ἐκεῖ πού ἀνθρώπους
προσμένει Κριτής
ὁ Κτίστης τοῦ κόσμου, δοτὴρ τῆς ζωῆς
τοῦ κάθε ἀνθρώπου, τῆς κάθε ψυχῆς,

κι αὐτῶν πού τήν ἄνω
πορεία ἐπῆραν,
κι ἄς εἶχαν μικρή ἀπ' τόν βίο μας πεῖραν·

πρίν μάθουν ἀκόμη
παροῦσαν ζωήν,
ἀπέκτησαν πεῖραν θανάτου πικρήν.

Εὐχή καί γιά ὅσους
ὀπίσω ἀφήνουν,
πού λύπης γεμᾶτο ποτήριο πίνουν.

Ἦ Χάρις ἄς δώσει
νά νοιώσουν στοργή,
καρδιά τοῦ Κυρίου γι' αὐτούς ἀνοικτή,

θερμή ν' ἀναπέμψουν
κι αὐτοί προσευχή,
στόν Κτίστη τῶν ὅλων νά βροῦν θαλπωρή

παιδιά, συγγενεῖς τους
καί φίλοι καλοί,
πού πέρασαν θλίψη βαθειά στήν ψυχή,

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

φυγῆς ἀπ' τό σῶμα
 πικρό χωρισμό,
μαχαῖρι θανάτου, καί πόνο φρικτό.

Χριστός ἀναπαύσαι
 ψυχές πού ὁ πόνος
στήν ἄνω πορεία ἀπέβη ὁ δρόμος

κοντά Του νά ἔρθουν
 σέ χρόνο ταχύ,
ἀφήνοντας πίσω τόν κόσμο, τήν γῆ.

[Β'] ΣΤΕΝΟΧΩΡΙΑ, Η ΜΕΓΑΛΗ Η ΑΡΡΩΣΤΕΙΑ

Ἡ καρδιά μας ὅταν ἔχη
 στενοχώρια, θλίψη, ζάλη,
τότε ἔχει ἡ ψυχὴ μας τήν ἀρρώστεια τήν μεγάλη.

Ἀπ' τήν λύπη ἡ καρδιά μας
 τότε γίνεται κι αὐτή
σάν τήν γῆ πού ἔχει στεγνώσει, τήν κατάξερη πολύ.

Πῶς θά θρῆς παρηγορία,
 ὅταν πόνου ἡ ἰσχὺς
τήν καρδιά ἐξουθενώνει, κι εἶσαι τόσο ἀσθενής;

Ὅταν ἔρχεται ὁ πόνος
 στήν ψυχὴ τήν ταπεινή,
ἀπ' τόν πόνο βγαίνει δάκρυ καί ἀπ' τό δάκρυ προσευχή.

Τότε πόνος μετανοίας
 τήν ὀργώνει τήν ψυχὴ,
καί τά δάκρυα ποτίζουν τήν ἐρημωθεῖσα γῆ.

[Γ'] ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ ΣΗΜΑ ΚΑΙ Η ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΟΥ

Ὁ σταθμάρχης στέλνει σῆμα:
 Ὁδηγέ, πού ὀδηγεῖς
τούς ἀνθρώπους μέσ στό τραῖνο, μέσ στό τραῖνο τῆς ζωῆς,

για νά πᾶς στούς «Νέους Πόρους»,
σῆμα κόκκινο θά δῆς.
“Όταν θά τ’ ἀκολουθήσης, στά ψηλά θά ἀνεβῆς.

Σῆμα κόκκινο τό αἶμα·
εἶν’ ἡ θλίψη πού θά ρθῇ·
πρέπει νᾶναι ἡ ψυχὴ μας πάλλευκη, πολύ λευκή.

Μία λάμψη, καί τό τέλος
ἦρθε τότε ξαφνικό,
σάν τυλίχτηκε στίς φλόγες τραῖνο ἐπιβατικό,

πού συγκρούστηκε μέ ἄλλο,
δυστυχῶς, ἐμπορικό,
πού πορεία εἶχε πάρει δρόμο τόν καθοδικό.

Ἄλλη ἦταν ἡ πορεία
τραίνου ἐπιβατικοῦ·
κι ὅμως μπῆκε στήν πορεία τραίνου τοῦ ἐμπορικοῦ.

“Όσοι εἶναι ἐπιβάτες
μές στόν τραῖνο τῆς ζωῆς,
ἄς γνωρίζουν πῶς ὑπάρχει μιά πορεία ἀσφαλῆς,

ἡ πορεία τῆς ἀνόδου,
τῆς ἀνόδου ἐκ τῆς γῆς
πρός τά ἄνω, πρὸς Πατέρα πού οἰκεῖ ἐν οὐρανοῖς.

“Όποιος χρήματα θά βάλῃ
ὥς σκοπό του ἐπὶ γῆς,
τέτοια σύγκρουση θά ἔχῃ, σύγκρουση καταστροφῆς.

Ἐπειδὴ ἡ τῶν χρημάτων
ἐμπορία ἂν θά μπῇ
μές στήν σκέψη τοῦ ἀνθρώπου, τὴν ζαλίζει τὴν ψυχὴ.

Τῶν χρημάτων ἡ πορεία
εἶναι ἡ καθοδική,
ἀλλ’ ὁ ἀνθρώπος ἐπλάσθη διὰ τὴν ἀνοδική.

Ὅπως δυστυχῶς τό τραῖνο
πού ἀνθρώπους ὁδηγεῖ
ἀπό σφαλμα δέν ἐπῆρε διαδρομή ἀνοδική,

ἔτσι κι ὅποιος θά ἐκπέσῃ
ἀπ' τήν πόλῃ ἀρετή,
καί πορεύεται στὸν βίο μέ ὀρμή καθοδική,

ἀπ' τήν πλάνῃ ἀμαρτίας
δυστυχῶς θά ἡττηθῇ,
καί σέ σύγκρουση θανάτου ἡ ψυχὴ του θά βρεθῇ.

Εἰς τήν κάθοδο εὐρέθη
ἓνα τραῖνο σφαλερῶς,
καί τό λάθος εἰκονίζει πού δέν βλέπει ὁ λαός.

Ἡ ἀμέλεια τυφλώνει
καί δέν βλέπεις ἀπειλὴ
τοῦ θανάτου πού ἐγγίζει τήν ἀπρόσεκτη ζωή.

Εἰς τό τραῖνο ὁδηγία
ἀπεστάλῃ ἀτυχής·
σῆμα κόκκινο θά πάρῃς· Νέους Πόρους σύ θά δῇς,
στήν πορεία πρὸς τὰ ἄνω, πρὸς τοὺς Θεσσαλονικεῖς.

Σῆμα κόκκινο σημαίνει
ὅτι αἶμα θά χυθῇ
καί οἱ Πόροι τήν ἐπάνω, τήν πορεία ἀπ' τήν γῆ
πρὸς τὰ ἄνω, πρὸς τήν ἄλλῃ, μετὰ θάνατον, ζωή.

Τίποτε, λοιπόν, τυχαῖο·
ἐρμηνεία καί σ' αὐτό,
πού συνέβη εἰς τὰ Τέμπη, πνεῦμα τό χριστιανικό.

Δυστυχῶς, ἐκεῖ, στὰ Τέμπη
σέ σπηλιές τὸν πονηρό
κάποιοι ἄνθρωποι λατρεύουν, γιὰ νά κάνῃ τό κακό.

Η ΚΡΑΥΓΗ ΤΩΝ ΤΕΜΠΙΩΝ

**Κι ἔτσι χύνεται τό αἷμα,
διότι νόμο θεϊκό
λίγοι τόν ἀκολουθοῦνε, κι ὅλοι οἱ ἄλλοι τόν συρμό.**

[Δ'] Ο ΣΥΡΜΟΣ ΤΗΣ ΑΜΑΡΤΙΑΣ

**Ὁ συρμός τῆς ἀμαρτίας
φέρει τήν καταστροφή,
κι ὅμως τόν ἀκολουθοῦνε, δυστυχῶς, οἱ πιό πολλοί.**

**Διατί ὀλίγοι ἔχουν
πόθο γιά τόν οὐρανό,
κι οἱ πολλοί τόν νοῦ τους ἔχουν συνεχῶς στό κινητό;**

**Ὅταν μπῆς σέ ἓνα πλοῖο,
ἤ σέ τραῖνο ἄν βρεθῇς,
πόσους βλέπεις ὅτι ἔχουν τήν πνοή τῆς προσευχῆς,**

**πόσοι δέχονται ν' ἀκούσουν
τήν φωνή τῆς ἀρετῆς,
πόσοι ἔχουν στήν καρδιά τους καθαρότητα ζωῆς;**

[Ε'] ΕΓΡΗΓΟΡΣΗ ΚΑΙ ΠΡΟΣΕΥΧΗ

**Διατί κανείς δέν βλέπει
ποιά πορεία μέσ στή γῆ
ὁ καθείς θά πορευθοῦμε, ἀφοῦ εἴμαστε θνητοί;**

**Θᾶπρεπε ὁ κάθε νέος
νά θυμᾶται ἐξ ἀρχῆς,
τήν πορεία τῆς ζωῆς μας, γεγονός τῆς τελευτῆς.**

«Προσῆκει καὶ τὸν ἀρχόμενον τοῦ βίου
ἐν ὀφθαλμοῖς ἔχειν τὴν τελευτήν».

Μεγ. Βασιλείου (31,424)

**Δέν γνωρίζουμε ποιὰ ὥρα
θά μᾶς πάρῃ ὁ Θεός·
νά, πού θάνατος χτυπάει τήν ζωή σάν κεραυνός.**

**Διασκέδαση καί γέλια
καί ανεύθυνη ζωή,
ὅλα τὰ ὄσβησε θανάτου ἡ ἀπρόσμενη στιγμή.**

**«Ὅταν λέτε πὼς εἰρήνη
τώρα ἔχετε ἐσεῖς,
τότε ὄλεθρος θὰ ἔρθῃ ξαφνικῆς καταστροφῆς».**

«Ὅταν λέγωσιν, ὡς εἰρήνη καὶ ἀσφάλεια»,
τότε αἰφνίδιος αὐτοῖς ἐφίσταται ὄλεθρος».

Α' Θεσσ. 5,3

**Εἶναι νόμος πού ὀλίγοι,
δυστυχῶς, τὸν ἐννοοῦν,
δι' αὐτό καί σωτηρία τῆς ψυχῆς τους ἀμελοῦν.**

**«Τί ὥραϊα πού περνᾶμε»,
μόνον σκέπτεται κανεῖς,
καὶ δέν σκέπτεται τό τέλος, τὴν στιγμή τῆς τελευτῆς.**

**Ὅποιος σκέπτεται τό τέλος
κι ἐτοιμάζεται γι' αὐτό,
δέν ἀφήνει μέσ στήν νάρκη τὸν δικό του ἑαυτό.**

**Ἔρχεται στὸν ἑαυτό του,
διακρίνει τό σωστό,
γρηγορεῖ καὶ ἔργο ἔχει ἱερό, πνευματικό.**

**Καθαρίζει τὴν ψυχὴ του
καὶ ποτέ δέν ἀμελεῖ
εἰσιτήριο νὰ ἔχῃ, πρὶν τό τέλος του νὰ ῥθῇ.**

**Ὅποιος θέλει νὰ τηρήσῃ
ἐντολὴ τὴν θεικὴ,
θᾶχῃ μέσα στήν ψυχὴ του προσευχὴ καὶ προσοχή.**

**Ποιὸς γνωρίζει τί θὰ δοῦμε
στήν δική μας ἐποχὴ;
Ὅ,τι ἔγινε στὰ Τέμπη μήπως ἦταν ἡ ἀρχή;**

Η ΚΡΑΥΓΗ ΤΩΝ ΤΕΜΠΙΩΝ

[ΣΤ'] Η ΑΙΤΙΑ ΤΟΥ ΚΑΚΟΥ

**Διατί κανείς δέν βλέπει
τήν αἰτία τοῦ κακοῦ;
Δέν γνωρίζουμε ποιός εἶναι ἡ πηγή τοῦ ἀγαθοῦ;**

**Ὁ Θεός καί μόνον εἶναι
ὁ δοτήρ τῶν ἀγαθῶν,
καί, ἀντίστοιχα, ὁ πλάνος ἡ αἰτία τῶν κακῶν,**

**ὁ ἐργάτης τοῦ θανάτου,
λογισμῶν τῶν πονηρῶν,
πού βυθίζει τούς ἀνθρώπους μέσ στό σκότος τῶν παθῶν,**

**καί ἀμέλεια τούς φέρνει
καί τήν ὥρα τήν κακή,
γιά νά ἔρθῃ εἰς τό τέλος ξαφνική καταστροφή.**

**Ἐφυγε ἡ προστασία
τῶν ἀγγέλων τοῦ Θεοῦ,
διότι λίγοι πιά ἀκοῦνε εὐαγγέλιον Χριστοῦ.**

**Δέν τηροῦν τίς ἐντολές Του,
στόν Θεό δέν ὑπακοῦν,
τήν ἀγνότητα δέν θέλουν, τήν ἀγάπη δέν ποθοῦν,**

**καί ὁ ἄρχων πιά τοῦ σκότους
προκαλεῖ καταστροφές,
ἀφοῦ λίγοι ἰκετεύουν τόν Θεό μέ προσευχές.**

[Ζ'] Η ΚΡΑΥΓΗ ΤΩΝ ΤΕΜΠΙΩΝ

**Λίγοι ἔχουν στήν καρδιά τους
τήν εὐχή τοῦ Ἰησοῦ
τό κακό νά ἀποτρέψουν, τίς ἐνέδρες τοῦ κακοῦ,
τίς παγίδες τοῦ θανάτου, τούς σκοπούς τοῦ πονηροῦ.**

Ὁ Ἰώβ παρακαλοῦσε
τόν Θεό νά θυμηθῇ
τά παιδιά του, μήπως εἶχαν κάποια σκέψη πονηρή,
προκειμένου ἁμαρτία τῶν παιδιῶν νά ἀφεθῇ.

Οἱ γονεῖς παιδιῶν καί νέων
κάνουν πάντα προσευχές
γιά τούς τρυφερούς βλαστούς τους νά προλάβουν συμφορές,
καί νά μήν βρεθοῦν σέ ὥρες ἁμαρτίας τίς κακές;

Ὅ,τι ἔγινε στά Τέμπη
εἶναι τώρα μιά κραυγή
νά προσπέσουμε οἱ πάντες στήν θερμή τήν προσευχή.

Διότι θάνατος θερίζει
στά βαγόνια τοῦ συρμοῦ,
ἐπειδή τίς πράξεις πράττουν οἱ κακοί τοῦ πονηροῦ:

Στό κακό ἐλευθερία
ἔχει τώρα πιά δοθῇ,
διότι λίγοι συμπονοῦνε τοῦ ἀνθρώπου τήν ψυχή.

Ὅσοι σκέπτονται τό κέρδος,
ἔχουν σκότος στήν ψυχή,
δι' αὐτό καί δέν ζητοῦνε νά μπορῇ νά λειτουργῇ
κάθε τραῖνο πού κινεῖται, μέ ἀσφάλεια πολλή.

Τραῖνα βάζουν τοῦ θανάτου
τούς ἀνθρώπους νά δεχτοῦν,
διότι τόν συνάνθρωπό τους, δυστυχῶς, δέν τόν πονοῦν.

Εὐσπλαγχνε, Χριστέ, Σωτήρ μου,
οἱ πολλοί Σέ ἀθετοῦν,
ἔχουν θράσος στήν καρδιά τους καί ἀφόβως ἀσεβοῦν.

Ἀπ' τούς χώρους ἐργασίας
τίς εἰκόνες ἀφαιροῦν,
καί μέ ὕβρεις μεταξύ τους οἱ πολλοί περιπατοῦν.

Η ΚΡΑΥΓΗ ΤΩΝ ΤΕΜΠΙΩΝ

Βλασφημίες πρός τόν Κτίστη
ἐκτοξεύουν συνεχῶς·
καί ἀντί νά ἱκετεύουν, ὁμιλοῦν προκλητικῶς.

Τά ἡνία ἐξουσίας
οἱ ἀνάξιοι κρατοῦν,
διότι λίγοι εἰς τούς λόγους τοῦ Κυρίου ὑπακοῦν.

Μόνον ὅποιος δέν πιστεύσει
σ' ὅσα λέγουν πειστικῶς,
θά μπορέσει νά ξεφύγῃ πρίν νά ρθῇ ὁ πανικός.

Ψέμμα ἔχουν εἰς τά χεῖλη
καί ὑπόκριση πολλή,
κι ὁ λαός πού τούς ἀκούει ἔχει πλάνη φοβερή.

Ἄνθρωπε, γιατί δέν ἔχεις
στήν καρδιά σου τόν Θεόν;
Πῶς δέν φέρνεις εἰς τόν νοῦν σου σταυρωμένον τόν Χριστόν;

Διατί τόν νοῦν σου ἔχεις
σέ ἀκάθαρτες σκηνές,
πού ὁθόνες σοῦ προβάλλουν καί ποθεῖς νά ζῇς μ' αὐτές;

Ὅταν βλέπῃς ἀμαρτίας
τίς ταινίες διαρκῶς,
σέ χορεύει ὅπως θέλει ὁ παμπόνηρος ἐχθρός.

Ὅσοι μπαίνουν μέσ στά τραῖνα
καί ἀνέμελα κοιτοῦν
μέσ στό κινητό ταινίες καί αἰσχρά ζητοῦν νά δοῦν,

πῶς θά ἔχουν στήν καρδιά τους
τήν ὡραία προσευχή
πού μπορεῖ νά ἐμποδίσῃ νᾶρθῃ ὦρα ἡ κακή;

Ὅταν ξαφνικά θά ἔρθῃ
τῶν κακῶν ἡ συμφορά,
δέν μπορεῖς νά ἐξηγήσῃς πῶς προῆλθαν τά κακά.

Όταν προσοχή δέν ἔχῃς,
σβήνει καί ἡ προσευχή·
ἀμαρτία κυριεύει τοῦ ἀνθρώπου τήν ψυχή,
διότι πάθος ἀμελείας φέρνει λήθη φοβερή.

Εἶναι δῶρον τοῦ Ὑψίστου,
εἶναι δῶρον ἡ ζωή,
καί ὀφείλει ὁ καθένας ν᾿ἀχῇ πάντα προσευχή,

καί μέ προσοχή μεγάλη
μόνον πάντοτε νά ζῇ,
τήν ζωή νά προστατεύῃ, πάντοτε νά γρηγορῇ.

Ἐπειδή πολύ ὀλίγοι
ἐκτιμοῦνε τήν ζωή,
δι' αὐτό καί δέν φροντίζουν πῶς θά διαφυλαχθῇ.

Ἡ φωτιά τῆς ἀμαρτίας
ἔχει πιά ἐξαπλωθῇ·
ὦ, Θεέ μου, τί νά κάνω τό κακό νά προληφθῇ;

Μᾶλλον νά παρακαλέσω
Σέ τόν μόνον Ἀγαθόν,
τόν λαόν νά βοηθήσῃς, πρίν νά πέσῃ στόν κρημνόν.

[Η'] ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΣ ΕΛΕΓΧΟΣ

Πνεῦμα Ἅγιον ἐλέγχει
τίς κινήσεις τῆς ψυχῆς,
ἐάν εἶναι ἐκ Κυρίου, ἢ ἐκ πόθου ἡδονῆς.

Όσες ἔγιναν κινήσεις
μέσ στό βάθος πονηρῶς
Πνεῦμα Ἅγιον τίς εἶδε ὡς Θεός δημιουργός.

Κι ὅταν ἔρθῃ μετανοίας
φωτισμός μέσ στήν ψυχή,
κάθε τέτοια κίνησίς μας πρέπει νά καταγραφῇ,

Η ΚΡΑΥΓΗ ΤΩΝ ΤΕΜΠΙΩΝ

προκειμένου ό καθένas
άμαρτία του νά πῃ,
κάτω άπ' τό πετραχῆλι, διά νά καθαρισθῇ

καί νά γίνη ἡ ψυχή μας
σάν τό χιόνι καθαρή,
κι ἡ Θυσία Τοῦ Σωτῆρος δι' αὐτῆς νά δοξασθῇ.

Κάθε πρᾶξις άμαρτίας
εἶναι προσβολή Θεοῦ,
εἶναι κίνησις ψυχῆς μας πρὸς τό χεῖλος τοῦ κρημνοῦ·

εἶναι μιá αιχμαλωσία
πού παθαίνει ἡ ψυχή,
όταν δύναμη δέν ἔχη διά νά συγκρατηθῇ.

Κι εἶναι σήμερα οἱ πάντες,
καί οἱ γέροι καί παιδιά,
στό νά δοῦν τήν άμαρτία σάν άκάθεκτα θεριά.

Μία ἔλξις όταν ἔρθη
μές στόν χώρο τῆς καρδιᾶς,
εἶναι σάν ἐσύ ν' ανάβης τήν ἐστία μιᾶς φωτιᾶς·

ἡ φωτιά αὐτή ανάβει
μές στό σῶμα, κι ἡ ψυχή
άλλοιώνεται στό ἥθος καί δέν εἶναι πιά άγνή.

Τῆς άγνότητος ἄν χάση
χαρακτῆρα ἡ ψυχή,
άμαρτίας πιά τήν γεύση άκατάπαυστα ποθεῖ.

Μέ τό βλέμμα, μέ τήν σκέψη,
φαντασία καί άφή,
όνειρεύεται νά ἔχη τῆς σαρκός τήν ἡδονή.

Κι ἔτσι κρίνεται τό πλάσμα,
ποῖον ὄντως άγαπᾷ,
τόν Θεόν καί Κύριόν του ἢ νά ζῇ ἡδονικά.

Όταν ζῇ γιὰ τό ἐγώ της
ἡ δική μας ἡ ψυχή,
μ' εὐκολία θ' ἀθετήσῃ τοῦ Θεοῦ τήν ἐντολή.

Ψάχνει τότε καί τόν τρόπο
πῶς θά δικαιολογηθῇ,
ὥστε ὅ,τι καί νά κάνῃ, νά μήν νοιώθῃ ἐνοχή.

Κάποιοι λέγουν γιὰ τόν Κτίστη
ὅτι δέν μᾶς τιμωρεῖ·
λησμονοῦν πῶς κάθε πρᾶξις καθενός θά ἐλεγχθῇ,
κι ἀπό τήν συνείδησή του ὁ καθένας θά κριθῇ.

Ἡ καρδιά τοῦ ἀνθρώπου
μέ τόν λογισμό γεννᾷ
κάθε μιά ἐπιθυμία πού μολύνει τήν καρδιά,
καί τόν ἀνθρωπο τόν σπρώχνει εἰς τό πάθος νά ὀρμᾷ.

Νά, γιατί ἐπιθυμία
ξεσηκώνει ταραχή,
διότι τότε ἡ ἀρρώστεια διά πάθους ἐνεργεῖ.

Νά, ὁ λόγος πού ἡ νῆψις
ἀσφαλίζει τήν ψυχή,
σταματᾷ διαδικασία πού θά φέρῃ ταραχή.

Όποιος ὅμως ἔχει νεῦρα,
ἄμεσα θά ταραχθῇ,
μόλις ἡ ὀρμή τοῦ πάθους στήν καρδιά μας μέσα μπῇ,

Διότι νήψη δέν ὑπάρχει
πού αὐτόν θά συγκρατῇ,
ἀπ' τήν ὥρα πού ζητάει πῶς θ' αὐτοδικαιωθῇ.

Νῆψις εἶναι νά νεκρώνῃς
τίς κινήσεις τοῦ ἐγώ,
ὅταν ἡ καρδιά σου ὅλη ὑπακούῃ στόν Θεό.

Η ΚΡΑΥΓΗ ΤΩΝ ΤΕΜΠΙΩΝ

Νῆφεις εἶναι νά γνωρίζης
τί ἀρέσει στόν Θεό
κι ἔτοιμος νά εἶσαι πάντα νά θυσιαστῇς γι' αὐτό.

Ἀντιδίκου εἶναι ἔργον
ἡ ἀπώλεια ψυχῶν
δικαιώματα τοῦ δίδουν ἀμαρτίες τῶν πολλῶν.

Ἦρθε ὁ Χριστός νά δώσῃ
στούς ἀνθρώπους τήν ζωήν,
τήν χαράν καί τήν εἰρήνην, κι ὅχι τήν καταστροφήν.

Μά, οἱ ἄνθρωποι ὀλίγον
ὑπακούουν τόν Θεόν,
καί τήν προσευχή θυμοῦνται, ὅταν γίνη τό κακόν.

Ὅ,τι ἔγινε στά Τέμπε
θᾶταν πάντως πιό πολύ,
ἀλλά φύλαξε Κυρίου ἡ ἀγάπη κι ἡ στοργή.

Θά 'ταν φοβερά μεγάλη,
γενική καταστροφή,
ἂν στήν σήραγγα γινόταν ὅ,τι ἔγινε πιό πρίν.

Λίγα μέτρα πρίν εἰσέλθει
ὁ συρμός ἐντός αὐτῆς,
συνεκρούσθησαν οἱ δύο, κι ἦρθε συντριβή εὐθύς.
Ὅταν δοῦμε τί συνέβη,
καί ρωτήσουμε γιατί
τό κακό δέν ἀπεφεύχθη, ἀλλά ἔγινε ἐκεῖ,

δέν ἀρκεῖ αὐτό νά ποῦμε,
ἦταν ὥρα ἡ κακή,
διότι θά μπορούσε ὄντως τό κακό ν' ἀποφευχθῇ.

Διατί δέν ἀπεφεύχθη
τῶν σφαλμάτων συνδρομή;
Ἦταν ἔτσι, γιά νά γίνη; Ὅμως, ἄραγε, γιατί;

[Θ'] «ΟΥΑΙ ΟΙ ΣΥΝΕΤΟΙ ΕΝ ΕΑΥΤΟΙΣ
ΚΑΙ ΕΝΩΠΙΟΝ ΕΑΥΤΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΕΣ»
(Ήσαϊας, 5,21)

Πρῶτα τό κακό ἀρχίζει
ἀπό μία κεφαλή,
ἀπ' αὐτόν πού βεβαιώνει, δέν ὑπάρχει ἀπειλή,

καί δέν δείχνει ἐνδιαφέρον
νά προλάβῃ τό κακό,
ἀλλά διαβεβαιώνει πώς δέν ἔρχεται αὐτό.

Ἄνθρωπέ μου, ποῖος εἶσαι;
Ἄλλος εἶναι ὁ Θεός.
Ὁ καθένας πρέπει νᾶναι πάντοτε προσεκτικός.

Κάθε λόγο πού θά ποῦμε,
τόν ἐγκρίνει ὁ Θεός,
ἢ τόν λέμε σάν νά εἶναι ἑαυτός μας συνετός;

Τί μᾶς λέγει θεῖος λόγος;
Ὡ, ἀλλοίμονο σ' αὐτόν
πού ὡς συνετόν προβάλλει τόν δικόν του ἑαυτόν,

πού νομίζει ὅτι ξέρει,
κι ὅτι ξέρει καί καλά,
καί γι' αὐτό καί σάν ἀλήθειες λέγει ψέμματα πολλά.

Συντριβή αὐτός θά φέρῃ
σ' ὅποιον τόν ἀκολουθεῖ,
διότι μ' ὅλα ὅσα λέγει, τόν Κριτὴν μας προκαλεῖ.

Ἀπ' τὴν ἄλλη τόν σταθμάρχη
πού δέν ἔχει προσοχή,
ἀλλὰ παίζει μέ ἀνθρώπων τὴν ὑγεία καί ζωή,

ποιός τόν ἔβαλε νά ἔχῃ
μία θέση ἱερή,
ἀφοῦ πρέπει τῶν ἀνθρώπων νά φυλάγῃ τὴν ζωή;

Η ΚΡΑΥΓΗ ΤΩΝ ΤΕΜΠΙΩΝ

[Ι'] Η ΕΥΘΥΝΗ ΑΡΧΟΝΤΩΝ ΚΑΙ ΛΑΟΥ

Τήν εὐθύνη ἔχει ὅποιος
 κάνει τόν διορισμό,
καί δέν νοιάζεται νά εἶναι κάθε πρόσωπο σωστό.

Κι ὁ λαός πού ἐπιλέγει,
 ποιοί αὐτόν θά διοικοῦν,
δίκαιον γιατί ξεχνᾶνε καί Θεόν δέν ἐρωτοῦν;

Ὅποιων ἁμαρτίες κάνουν
 καί ἀφόβως ἀσεβοῦν,
διατί λαός Κυρίου ἐντολές τους ἐκτελοῦν;

Ὁ λαός πού ἀδικία
 ἔχει μέσα στήν καρδιά,
δέν μπορεῖ νά ξεχωρίση ποιός θά φέρη συμφορά.

Ὁ λαός πού ἁμαρτία
 συνεχῶς ἐπιτελεῖ
καί δέν σκέπτεται πώς πρέπει σέ συναίσθηση νά ρθῇ,

καί δέν θέλει νά συντρίψει
 ἐπαρση κι ἐγωϊσμό,
τήν μετάνοια δέν ξέρει καί πηγαίνει στόν γκρεμό.

Ὁ καθένας θά μπορούσε
 τό ἀτύχημα Τεμπῶν
μελετώντας, νά γνωρίση μετανοίας τήν ὁδόν

καί πρωτίστως νά ἐλέγξη
 τόν δικόν του ἑαυτόν,
πού δέν φρόντιζε νά ἔχη νήφοντα καί ταπεινόν.

Ἡ ζωή μας ὄντως μοιάζει
 μ' ἓνα τρόπον πού παντοῦ
οἱ παγίδες τοῦ θανάτου τόν καθένα συναντοῦν.

Καί ἡ ταπεινοφροσύνη
εἶν' αὐτή πού τό κακό
ἀποτρέπει σ' ὅποιον ἔχει φόβον μέσα του ἀγνό

στόν Θεόν μήν ἀμαρτήση,
οὔτ' ἀνθρώπου τό κακό
νά μήν κάνη, ἀλλά μόνον νά ποιῇ τό ἀγαθόν.

Ἄνθρωπο ποτέ μήν βλάβης,
καί μήν ἔχῃς φόβο σύ·
ὅταν ἔλεος θά δίνῃς, ὁ Θεός σέ ἐλεεῖ.

Ἐνα νᾶχουμε στόν νοῦ μας,
ὄχι πλέον τό ἐγώ,
ἀλλά πῶς θά ἐργασθοῦμε στόν πλησίον τό καλό,

πῶς στό κάθε ἕνα βῆμα
τῆς συντόμου μας ζωῆς
θά τηρήσουμε τόν λόγο ἐντολῆς τῆς Θεϊκῆς.

Ζήτα δύναμη νά λάβῃς,
δύναμη ὑπομονῆς,
μέχρι τέλους νά τηρήσῃς λόγον Θείας ἐντολῆς.

Ἄν τηρήσῃς σύ τόν λόγον,
λόγον τῆς ὑπομονῆς,
κι ὁ Θεός θά σέ φυλάξῃ, ὥστε ὄντως νά σωθῇς.

Μηχανοδηγός τοῦ τραίνου
πού ἀνθρώπους ὁδηγεῖ,
ἀντελήφθῃ ὅτι ἦταν σέ πορεία σφαλερή.

Τί θά ἔπρεπε νά κάνῃ,
τί θά ἔπρεπε νά πῇ;
Κινδυνεύουμε, ἀδέλφια, πέσετε σέ προσευχή.

Η ΚΡΑΥΓΗ ΤΩΝ ΤΕΜΠΙΩΝ

Ἐκκενώσατε τό τραῖνο,
διότι ἄλλο ἂν θά 'ρῳῇ,
πάνω μας αὐτό θά ἔλθῃ, θάνατος ἐμᾶς θά 'βρῇ.

Μήπως θᾶπρεπε καθένας
πού βαδίζει ἐπὶ γῆς
κάπως ἔτσι νά μιλήσῃ στούς πλησίον του εὐθύς;

Δέν θά ἔπρεπε νά πέσῃ
ἄμεσα σέ προσευχή
καί Θεόν νά ἱκετεύσῃ ὁ καθένας νά σωθῇ;

Τόν πλησίον νά σκεφθοῦμε
σωτηρία πῶς θά βρῇ·
κι ἡ δική μας σωτηρία τότε κρύβεται ἐκεῖ.

Ἀδελφόν ἂν ἀγαποῦμε,
μᾶς φυλάγει ὁ Θεός
καί μᾶς σκέπει τῶν ἀγγέλων τοῦ Κυρίου ὁ χορός.

Ὅταν ὅμως ἀπ' τοῦ πλήθους
τήν φωνή δελεασθῇς,
τίποτε σωστά δέν κρίνεις καί ὁ ἴδιος θά χαθῇς.

Θά ἀργήσουμε γιά λίγο,
πρόβλημα εἰς τίς γραμμές,
καθυστέρηση ὀλίγη καί ταξίδι ἀσφαλές.

Κι οἱ πολλοί τοῦ ἀπαντοῦνε
πῶς βιαζόμαστε ἐμεῖς·
δέν ἐμάθαμε ν' ἀκοῦμε λόγον τῆς ὑπομονῆς.

Οἱ δουλειές μᾶς περιμένουν,
τρέχα, μήν καθυστερῇς,
γιά νά φθάσουμε ἐγκαίρως εἰς τό τέρμα μας εὐθύς.

Μήν ακούης λόγον πλήθους,
ὦ, τοῦ τραίνου ὁδηγέ·
τήν συνείδησή σου ἄκου κι ὄχι κόσμου τίς φωνές.

Ὁ πατέρας πού δέν λέει
τήν ἀλήθεια στό παιδί
καί πού δέν τό συμβουλεύει γιά νά ζῇ μ' ὑπομονή,

πῶς δέν σκέπτεται κινδύνους,
τοῦ θανάτου ἀπειλή
στήν ὁποία κινδυνεύει τό παιδί του νά βρεθῇ;

Δέν μποροῦσε νά γνωρίζῃ
στήν ἀντίθετη γραμμή,
ἄν ἐρχόταν ἄλλο τραῖνο κατεπάνω του εὐθύς.

Ὅμως ἤξερε πῶς ἦταν
εἰς τήν λάθος τήν γραμμή
καί μποροῦσε εἰς τό τραῖνο τό κακό αὐτό νά ρθῇ.

Τέτοια ὥρα ὁ καθέννας
θᾶπρεπε νά λησμονῇ
ἐαυτόν του καί τοῦ κόσμου τήν ἀνεύθυνη φωνή·

νά μήν πῇ στόν ἐαυτό του,
«συνεχίζω, κι ὅπου βγῇ»,
διότι τό κακό νά γίνη, δέν μπορεῖ ν' ἀποκλεισθῇ.

Ἄλλοι εἶχαν τήν εὐθύνη
κι ὄχι μηχανοδηγός,
πού εὐρέθηκε τό τραῖνο σέ πορεία σφαλερῶς,

ὅμως θά μποροῦσε ὄντως
ὁ τοῦ τραίνου ὁδηγός
κάθε φόβο του νά διώξῃ καί νά πράξῃ τολμηρῶς.

Ἔστω κι ἂν ἐμέ θά διώξουν
ἀπ' τήν θέση μου αὐτή,
ἔστω κι ἂν θά μοῦ στερήσουν τοῦ μισθοῦ τήν ἀμοιβή,

θά φωνάξω τήν ἀλήθεια
καί στό πλῆθος θά εἰπῶ,
βγῆτε ὅλοι ἀπ' τό τραῖνο, μήν μᾶς βρῇ θανατικό.

Δέν τό εἶπε ὁ καημένος.
«Πᾶμε, εἶπε, κι ὅπου βγῇ»,
κι ἔτσι ἦρθε καί στόν ἴδιο φοβερή καταστροφή.

Ἡ δειλία δέν χωράει
σ' ὅποιον εἶναι ὁδηγός·
πρέπει ὅλοι μας νά ζοῦμε πάντως θυσιαστικῶς.

Κάποτε εἰς τό σχολεῖο
δέν μιλοῦσαν γιά τό σέξ·
Λεωνίδου τήν θυσία μάθαιναν οἱ μαθητές.

Τώρα ὅμως στά σχολεῖα
πῶς ἀσκοῦνται τά παιδιά;
Τήν ἐγκράτεια μαθαίνουν καί νά ζοῦν προσεκτικά,

ἢ μαθαίνουν πῶς θά ἔχουν
πονηρία στήν καρδιά
καί τά μάτια τους στραμμένα μέσα εἰς τά κινητά;

Ποιός διδάσκαλος διδάσκει
στό παιδί ὑπομονή,
πού οἱ πάντες ἐπαινοῦνε φιλαυτίας ἀγωγή;

Ἀφοῦ πρῶτα εἶχαν διώξει
ἱερεῖς ἀπ' τό σχολεῖο
καί ἐδίδαξαν τούς νέους νά μισήσουν τόν Θεό,

τόν διάβολο εἰσάγουν
στίς ψυχές τίς παιδικές
καί παγίδες τοῦ θανάτου μέσ στίς σχολικές αὐλές.

Κι εἶναι τέτοιος ὁ καημός τους
νά παιδιά νά ἐθισθοῦν
εἰς τήν κάθε ἀμαρτία καί Θεόν ν' ἀποστραφοῦν,

ὥστε καί γονεῖς ἀκόμη
διά νόμου τιμωροῦν,
ἄν θελήσουν τά παιδιά τους νά τά πάρουν πρίν χαθοῦν,

καί στό σπῖτι νά τά φέρουν,
πρίν παιδάκια διδαχθοῦν
στό σχολεῖο ἀμαρτίες, πῶς μποροῦν νά ἀσελγοῦν.

Ὁ σταθμάρχης μέ τραγούδια
ἤσχολεῖτο συνεχῶς,
δέν νοιαζόταν πῶς τό τραῖνο θά κινῆται ἀσφαλῶς.

Καί ἀντί δικό του σφᾶλμα
νά δηλώσῃ εὐθαρσῶς,
«ἦταν ἡ κακή ἡ ὥρα»· πῶς νά ἔφταιγε αὐτός;

Ἀπολάμβανε τραγούδια!
Ποῦ ὑπάρχει τό κακό;
Ἔτσι τώρα μᾶς διδάσκει κοινωνία καί σχολεῖό,

θά μᾶς ἔλεγε σταθμάρχης,
πρίν νά γίνῃ τό κακό.
Ποιός σ' ἐπίγνωση θά ἔρθῃ σάν τόν ἄσωτο υἱό;

Διότι δέν μπορεῖς νά λέγῃς,
«ὥρα ἦτανε κακή»,
ὅταν τῶν κακῶν ὑπῆρχε ἡ μεγάλη συνδρομή.

Ὅλοι βρίσκονται μπλεγμένοι
στήν μεγάλη ἐνοχή,
κι ὁ καθένας αἰτιᾶται μέ ὑπόκριση πολλή

συνεργῶν του ἀμαρτία
στῶν κακῶν τήν συνδρομή,
κι ἔτσι ἀθῶος ὁ καθένας ἀπ' αὐτοῦς θά εὐρεθῇ.

Η ΚΡΑΥΓΗ ΤΩΝ ΤΕΜΠΙΩΝ

Ὁ καθείς ἐκ τῶν ἐνόχων
ἔτσι ξέρει νά εἰπῇ,
πώς δέν εἶναι σάν τόν ἄλλο πού αὐτόν κατηγορεῖ.

Οἱ κατήγοροι τῶν ἄλλων,
πρῶτοι ἔνοχοι αὐτοί,
κι ἔτσι σβήνουν ὁ καθένας συνεργοῦ τους ἐνοχή.

Σύ θά μέ κατηγορήσεις,
καί μέ τήν σειρά κι ἐγώ
σφᾶλμα σου θά καταγγείλω στόν ἀνόητο λαό,

πού θά πῇ μέ τήν σειρά του·
δέν ὑπάρχει ἐνοχή·
συμφωνεῖ μέ τόν σταθμάρχη: «ώρα ἦτανε κακή»!

Ὅσοι εἶναι στήν ἀρχή,
ἔχουνε δουλειά πολλή,
θέατρο ὠραῖο παίζουν, κι ὁ καθένας φωνασκεῖ

ὅτι τάχα δέν θ' ἀφήσῃ
τήν κακία νά κρυφτῇ,
καί πώς θέλουν ἡ ἀλήθεια δῆθεν νά φανερωθῇ.

Καί τό πλῆθος τούς πιστεύει
καί αὐτούς ἀκολουθεῖ,
καί τόν λόγο τοῦ Κυρίου ποῖος πλέον τόν τηρεῖ;

Ἐξελθε, ἐσύ, λαέ μου,
μᾶς φωνάζει ὁ Θεός,
ἀπ' τήν χώρα τῶν Σοδόμων, πρίν νά ἔρθῃ ὁ σεισμός.

Ὅ,τι ἔγινε στά Τέμπη,
τό ἐπέτρεψε Θεός,
πρός ὠφέλειαν ἀνθρώπων, διότι εἶναι ἀγαθός.

Εἶναι ἔργον ἀντιδίκου
ἀλλά ξέρει ὁ Θεός
τό κακό νά μεταστρέψῃ, διότι εἶναι Ἀγαθός.

Ὅλων τῶν κεκοιμημένων
ἀπ' τὰ Τέμπη οἱ ψυχές
εἶναι στοῦ Θεοῦ τὰ χέρια, καί ἄν ἦταν ἀγαθές,

ἀγαθὰ ἀπολαμβάνουν
κι ἔχουν πάντοτε χαρὰ
καί τόν Εὐσπλαγχνο δοξάζουν, πού δέν ζοῦν στά σκοτεινά.

Θά μπορούσαμε οἱ πάντες,
ὅσοι ζοῦμε μέσ στή γῆ,
σέ μετάνοια νά ρθοῦμε γιά νά βροῦμε Λυτρωτή,

καί νά μήν καταστραφοῦμε
ἀπό ὅσα θά συμβοῦν,
ἄν οἱ ἄνθρωποι ἀνθρώπους ἀπανθρώπως πολεμοῦν.

Σέ μετάνοια ἄς ἔρθῃ
ὁ καθένας ταπεινά
καί Χριστόν νά ἱκετεύσῃ, γιά νά ρθοῦν τὰ ἀγαθὰ.

Διότι τό κακό τό κάνει
τοῦ ἐχθροῦ ἐπιβουλή,
ὅταν ἄνθρωπος ἐμμένῃ συνεχῶς νά ἀμελῇ

καί μετάνοια δέν ἔχῃ
καί Θεόν περιφρονῇ,
κι ἓνα πρᾶγμα μόνον ξέρει, πῶς θ' αὐτοδικαωθῇ

Δι' αὐτό συνάνθρωπό του
πάντοτε κατηγορεῖ
καί σέ ἔργα μετανοίας δέν γνωρίζει νά δοθῇ.

Ὅσοι ἦταν μέσ στό τραῖνο,
ἀλλά τώρα πιά δέν ζοῦν,
ἀπ' τόν Κύριο τῆς δόξης, τόν Θεόν μας θά κριθοῦν.

Καί ὁ ὁδηγός τοῦ τραίνου
ἤδη πλήρωσε κι αὐτός
τό τυχόν ἀμάρτημά του, ἄν δέν ἔπραξε ὀρθῶς.

Η ΚΡΑΥΓΗ ΤΩΝ ΤΕΜΠΙΩΝ

Δέν θά γίνουμε κριταί του·
προσκυνοῦμε τόν Κριτή,
ἀλλά ἔχουμε εὐθύνη ἢ ἀλήθεια νά λεχθῇ.

Ὁ καθένας ἐαυτόν του
νά ἐλέγξῃ προσεχῶς,
γιά νά μήν μᾶς παγιδεύσῃ ὁ παμπόνηρος ἐχθρός.

Καί κανεῖς μας εἰς τό μέλλον
τέτοιον λόγον ἄς μήν πῇ
«πᾶμε, πᾶμε, κι ὅπου βγῇ», μήπως πάλι φοβερή

καί ὀλέθρια θά ἔρθῃ
ξαφνική καταστροφή
στόν λαό πού δέν μαθαίνει σέ μετάνοια νά ῥθῇ.

Τελευταῖος τήν εὐθύνη
ἔχει ὁ μηχανοδηγός,
μά μποροῦσε νά προλάβῃ, πρίν νά γίνη ὁ χαμός.

Κι ὁ καθένας πού νομίζει
ὅτι ἄλλοι πιά πολύ
ἔχουν ἄπ' αὐτόν εὐθύνη, δέν θά πρέπῃ ν' ἀμελῇ,

διότι ἴσως ἡ δική του
ἐπαγρύπνηση μπορεῖ
νά σκεπάσῃ ἁμαρτίες πού διέπραξαν πολλοί.

Σκέπτεται κανεῖς τήν θέση
πού κατέχει μήν χαθῇ,
καί φοβᾶται μήν τό χρῆμα εἰς τόν κόσμο στερηθῇ.

Δέν ὑπάρχει τῆς θυσίας
ἡ διάθεσις, γι' αὐτό,
τελικά, ὀλίγοι ἔχουν ὁδηγό τους τόν Θεό.

Προτιμοῦν τό πῶς θ' ἄρέσουν
σ' ὅσους πάντως κυβερνοῦν·
δέν ἀποτολμοῦν γιά ὅλους πρῶτοι νά θυσιαστοῦν.

Κι ὅμως εἶν' αὐτή ἡ τόλμη
πού θά φέρῃ τό καλό,
κι ἀνατρέπει τήν πορεία νά μήν γίνη τό κακό.

Ἄν ἐσκέπτετο ἀφόβως
κι ἀπεφάσιζε ὀρθῶς,
τώρα καί αὐτός θά ζοῦσε καί οὐδεὶς λοιπόν νεκρός.

Τό σαράβαλο τό τραῖνο,
θά 'χε μέν καταστραφῇ,
ἀλλά ὅχι τῶν ἀνθρώπων ἡ πολύτιμη ζωή.

Ὁ Σωτήρ καί Κύριός μας
λέγει φράση φοβερή,
πλεῖον εἶναι ἡ ἀξία πού 'χει ὄντως ἡ ζωή
ἀπ' τό ἔνδυμα πού φέρεις, ὅπως κι ἀπό τήν τροφή.

Μήν λοιπόν ὑπολογίσης,
ἂν θά χάσης κάτι τί
πού δέν ἔχει τήν ἀξία πού κατέχει ἡ ζωή.

Πρόσεξε ἐσύ ἂν ἔχῃς
κόλλημα εἰς τό μυαλό
καί φοβᾶσαι μήν καί χάσης κάτι τό βιοτικό,

τελικά τό τί ἄρέσει
εἰς τό ἄθλιον ἐγώ,
δι' αὐτό καί δέν φυλάγεις ἐαυτόν σου καθαρό,

τήν φυχή, μά καί τό σῶμα,
διότι εἶναι ἱερό·
ὁ καθένας μας ἀνήκει στόν Δημιουργό Θεό.

**Ἄν πιστεύῃς ὅτι εἶναι
ὁ Θεός σου ὁ Χριστός,
μὴν ξεχνᾷς πὼς εἶναι πλέον ἀνοικτός ὁ οὐρανός,
καί στόν ἄνοιξε Κυρίου καί Θεοῦ σου ὁ Σταυρός.**

**Θά σωθῇς, ἐάν τηρήσῃς
τοῦ Θεοῦ τήν ἐντολή,
ἂν θελήσῃς νά ἀκούσῃς συνειδήσεως φωνή.**

**Ὅλοι ἔμαθαν νά ζοῦνε
μιά ζωή συμβατική,
κι ἡ συνείδησις ὀλίγων τώρα πλέον γρηγορεῖ.**

**Ὅταν κάποιος εἶναι σῶφρων
κι ἔχει ἐντιμη ζωή,
ἀκατάλληλο τόν κρίνουν διά νά διοριστῇ**

**σέ μία θέση δημοσίου,
μέ εὐθύνη γιά νά ζῇ,
διότι ὅλοι ἐνοχή τους προσπαθοῦνε νά κρυφτῇ.**

**Ἐνας ἐντιμος δεικνύει
τῶν λοιπῶν τήν ἐνοχή,
δι' αὐτό καί δέν τόν θέλουν τόν καλόν νά διοικῇ.**

**Ὅμως νά, πού τέτοια σκέψη
στό κακό τήν ὁδηγεῖ
ὅλη πιά τήν κοινωνία, πού ἔναι ἐνοχη πολύ.**

**Διότι φεύγει θεία σκέπη,
προστασία θαυμαστή,
ὅταν ἄνθρωπος δέν ἔχῃ στήν καρδιά του προσοχή,**

**καί κακία συγκαλύπτει
κι ἁμαρτία εὐνοεῖ
καί προβάλλει ἀνομία σάν νά εἶναι ἀρετή.**

«Δέν βαριέσαι», ὡς κανόννας
ἔχει πλέον θεσπισθῇ,
καί τό σύστημα ἀρνεῖται κάποιον ἄλλον νά δεχθῇ,

πού θά ἔχη στήν καρδιά του
τοῦ Θεοῦ τήν ἐντολή
καί θ' ἀκούη τί τοῦ λέει συνειδήσεως φωνή.

Ἀσφαλιστικές δικλεῖδες
ἔχουν παραμεληθῇ·
οἱ πολλοί ἀκολουθοῦνε ἄνθρωπον ὑποκριτή.

Ὅσοι ἔχουν μέσ στόν βίο
πάντως καλοβολευτῇ,
λίγο σκέπτονται πῶς πρέπει ἡ ψυχή ν' ἀφυπνισθῇ,
κι ἡ συνείδησις σέ ὅλα πάντοτε νά γρηγορῇ.

Τοῦ Θεοῦ τήν ἐξουσία
ποιός μπορεῖ νά διδαχθῇ,
πού οἱ πάντες τό ἐγώ τους προσδοκοῦν νά ὑψωθῇ;

Ὅλα δείχνουν πῶς οἱ πλεῖστοι
στό ποτάμι ἔχουν μπῆ
γενικῆς ἀδιαφορίας καί δέν ἔχουν προσευχή.

Ἰσοπέδωσις τῶν πάντων,
τῆς ἀξίας συντριβή·
διότι ὅλα τά συγχέει ἀναξία κεφαλή.

Ἡ προσωπική εὐθύνη
ἔχει πιά λησμονηθῇ·
ὅλοι κρύβονται στό ὅτι ἡ εὐθύνη γενική.

Διαδηλώσεις κι ἄν θά κάνουν,
δέν ὑπάρχει ἀλλαγή·
ὁ καθένας ἔχει μάθει ἄσκοπα νά φωνασκῇ.

Διαχρονικό τό πάθος
καί δουλεύουν εἰς αὐτό,
ὅλοι ὅσοι δέν γνωρίζουν τί θά πῇ «μετανοῶ».

Θά ἔρθῃ τό θηρίο,
πού τόν Θεό μισεῖ,
καί δύναμη θά δείχνῃ, μά θά καταστραφῇ.

«Ἐγώ σᾶς κυβερνάω»,
θά λέῃ στόν λαό,
«κι ἀφοῦ τό χρῆμα ἔχω, ἀφῆστε τόν Θεό».

Κι ἂν πρόκειται νά ἔρθῃ
στήν γῆ ὡς δυνατός
ὁ πλάνος κι ὁ ἀντάρτης, τ' ἀφήνει ὁ Θεός.

Γιά νά ἰδῇ ὁ κόσμος-
ἂν ἔχῃ λογική-
τί εἶναι ἁμαρτία, Θεοῦ παρακοή.

Νά δῇ, νά καταλάβῃ
τό ἔργο τοῦ ἐχθροῦ,
για ὅλους ὅτι θέλει τόν θάνατο νά βροῦν.

Τόν τρόμο καί τόν φόβο,
ψυχῆς τόν πανικό,
ζητᾷ διά νά φέρῃ γεμᾶτος μέ θυμό.

Γλυκύς ὁ Κύριός μας
καί πρᾶος ταπεινός,
σάν πρόβατο πού σφάζουν πηγαίνει στόν Σταυρό.

Κι ἀντί Αὐτόν νά θέλῃς
κι Αὐτόν νά ἀγαπᾷς,
τά ἔργα τοῦ θηρίου ἐσύ νά προτιμᾷς;

Στῆς σάρκας τίς ὀρέξεις
ζωή σου σπαταλᾷς,
καί τοῦ Χριστοῦ ἀρνεῖσαι τάς θείας δωρεάς;

Ἐάν αὐτά διαλέγῃς,
ἀντί γιά τόν Θεό,
δικαίωμα σύ δίνεις στό ἄγριο θηρίο.

Καί παίρνει ἐξουσία
-ἀφήνει ὁ Θεός-
γιατί ἐσύ διαλέγεις νά ζῆς ἀμαρτωλός.

Ἄν ζοῦμε ὅπως θέλει
ὁ Ἅγιος Θεός,
Αὐτός μᾶς προστατεύει, καί φεύγει ὁ ἐχθρός.

Μέ νόμους, τίς ἐκτρώσεις
ἐπέτρεψαν στήν γῆ,
τό αἷμα τῶν ἀθῶων σιωπηλή κραυγή.

Τό αἷμα πού ἐχύθη
ἀθῶων ἐπί γῆς,
δικαίωμα τοῦ δίνει, ἄν δέν μετανοῆς.

Στά ἔμβρυα θανάτους
ἐπέτρεψαν πολλούς,
καί τώρα θανατώνουν ἀρρώστειες τούς λαούς.

Ἵπῆκοι στόν πλάνο
εὐρέθησαν πολλοί,
γι' αὐτό καί ἐξουσία ἐπῆρε εἰς τήν γῆ.

Μαζί μέ τούς ἐνόχους,
τό ξύλο τό ξηρό,
κι ἀθῶοι ὑποφέρουν, τό ξύλο τό χλωρό.

Μά, κιβωτός ὑπάρχει
γιά σένα ἐπί γῆς,
Χριστοῦ ἡ Ἐκκλησία, ἐάν μετανοῆς.

Ὁρθοδοξία εἶναι
Σωτήρος ἡ ὁδός·
πιστά ν' ἀκολουθήσης τό ἅγιόν της φῶς.

Ὁδόν τῆς σωτηρίας
θά εὕρης ἀσφαλῆ,
συνείδηση ἄν ἔχης σέ ὅλα καθαρή.

Ὁ Κύριος τῆς δόξης
κατῆλθε ἐπὶ γῆς,
καὶ ἦρθε γιὰ νὰ φέρῃ εἰρήνην τῆς ψυχῆς.

Ποιός ἔχει τὴν σοφία
νὰ δῇ τὴν διαφορά,
καὶ ἔτσι ν' ἀποφύγῃ ἐχθροῦ τὴν συμφορά.

Παγίδα ἔχει στήσῃ,
σέ ὅλους πανικό,
ἐνῶ ἡ λύσις εἶναι νὰ τρέξῃς στὸν Χριστό,

πού ἔπλασε τὸν κόσμον
καὶ κάθε μιὰ ψυχή,
καὶ θέλει νὰ τὴν φέρῃ στὴν Θεία Του αὐλή.

Ἀγάπα τὸν Σωτῆρα
μέ ὅλη τὴν καρδιά,
προσκύνησε Σταυρό Του μέ φόβο καὶ χαρά,

μέ φόβο γιὰ τίς πράξεις
δικές σου τίς κακές,
καὶ μέ χαρά μεγάλη διὰ τίς δωρεές.

Διότι σοῦ χαρίζει
συγχώρηση Χριστός,
ὅταν ἐσύ προστά του δακρύσῃς ταπεινῶς.

Καὶ γνώριζε πῶς εἶναι
πραγματικό κακό,
ἂν ἔργα πού 'χῃς κάνει ἀρέσουν στὸν ἐχθρό.

Ἄν εἶσαι ἀπό κείνους
πού ζοῦν γιὰ τὸν ἐχθρό,
ἐχθρός ψυχῇ σου στέλνει στὸν πύρινο βρυγμό.

Αὐτός πού ἁμαρτάνει,
καὶ δέν μετανοεῖ,
ἐχθροῦ τά ἔργα πράττει· πῶς λύτρωση θά βρῇ;

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Γι' αὐτό καί ἐπιτρέπει
Θεός εἰς τόν ἐχθρό,
καταστροφές νά φέρη, κακό θανατικό,

διά νά καταλάβῃς
πρίν φύγῃς ἀπ' τή γῆ,
τόν τρόπο ν' ἀποφύγῃς ἐχθροῦ τήν φυλακή.

Ἐάν τήν ἀμαρτία
ἐσύ ἀποστραφῇς,
κατά τοῦ διαβόλου θά εἶσαι νικητής.

Δικαίωμα δέν θά ᾔχῃ
κανένα ὁ ἐχθρός,
ἐάν μετανόησῃς, θά καίγεται αὐτός.

Ἐνόσω ἀμαρτάνεις,
σέ σέρνει τό κακό
καί ρίχνει τήν ψυχή σου σέ τόπο σκοτεινό.

Ἐάν, λοιπόν, ἀλλάξῃς
δικό σου σκεπτικό,
καί ἔχῃς τόν Χριστό μας ζωῆς σου ὁδηγό,

θά καταλάβῃς τότε
πῶς ὅλ' εἶν' ἀπλᾶ,
ἀφοῦ Θεός τά πάντα κι ἐμᾶς μᾶς κυβερνᾷ.

Καί ἄν στόν κόσμο
ἔχῃ δικαίωμα αὐτός,
ὁ πλάνος, ὁ ἀλήτης, ὁ κάκιστος ἐχθρός,

τό ἔχει πάρει μόνον
γι' αὐτούς πού κατηχεῖ
νά πράττουν ἀμαρτίες μολύνοντας τήν γῆ.

Τήν γῆ τήν ἔχει πλάσει
ὁ Ἅγιος Θεός·
δικαίωμα δέν ἔχει κανένα ὁ ἐχθρός.

Η ΚΡΑΥΓΗ ΤΩΝ ΤΕΜΠΙΩΝ

**Κι ἂν παίρνη ἐξουσία
στήν γῆ καί κυβερνᾷ,
Θεός τό ἐπιτρέπει, καί δές το καθαρά.**

**Ἐάν ἐσύ πιστεύης
στόν Ἅγιο Θεό,
κάνεις δέν θά μπορέση νά κάνη σου κακό·**

**Θεός σέ προστατεύει,
ὁ μόνος Βασιληᾶς.
Ἀνατολή καί Δύση καί Νότος καί Βορρᾶς,**

**δικά Του εἶναι ὅλα,
τόν κόσμον κυβερνᾷ·
Αὐτός σοῦ ἔχει δώσει τόν νοῦ καί τήν καρδιά.**

**Τά πάντα κυβερνάει
ὁ Ἅγιος Θεός,
γι' αὐτό καί μήν φοβᾶσαι τό ἄγριο θειό,**

**Νά ἔχης εἰς τόν νοῦν σου
τόν Τίμιον Σταυρό
καί τόν Ἐσταυρωμένο Σωτῆρα σου Χριστό.**

**Κι ἐσένα σέ ἐλκύει
Θεοῦ στήν ἀγκαλιά.
Μᾶς ἔπλασε, καί ὅλους πολύ μᾶς ἀγαπᾷ.**

**Δικό σου εἶναι χρέος
Αὐτόν νά ἀγαπᾷς,
καί μήν φοβᾶσαι τότε ἐχθροῦ τάς συμφοράς.**

**Γι' αὐτό στήν προσευχή σου
μαζί Του νά μιλᾷς·
γιά σένα εἰς τό σῶμα ὑπέμεινε πληγάς.**

**Χριστός μας κυριεύει
θανάτου καί ζωῆς·
μακάριος ἂν ὄντως Χριστόν ἀκολουθῆς.**